

Arrest

nr. 149 178 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk maken dat het door hen aangehaalde probleem van 23 oktober 2014 verband zou houden met de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, (ii) zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij geen of

onvoldoende beroep konden doen -of in geval van nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten, en (iii) de door hen aangehaalde discriminatie vanwege de Albanese autoriteiten niet van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat er gesproken kan worden van een veralgemeende doorgedreven vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij het feit dat verzoeker op 23 oktober 2014 op straat door twee onbekenden werd bedreigd nooit bij de Albanese autoriteiten hebben aangekaart. Zij hebben nergens melding gemaakt van die verbale bedreiging, noch bij de politie, noch elders. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Nu verzoekers de Albanese autoriteiten met betrekking tot het incident in oktober 2014, dat rechtstreeks aan de basis ligt van hun vlucht uit hun land van herkomst, nooit om enige hulp en/of bescherming hebben verzocht, berust hun huidige en veeleer theoretische stelling -waarbij zij o.a. verwijzen naar corruptie bij de Albanese politie- als zouden hun autoriteiten hen geen adequate bescherming kunnen bieden, niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist deze dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoekers verwijzen zeer selectief naar de informatie opgenomen in het administratief dossier in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekers maken niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbeert.

Betreffende het feit dat verzoekers, zo opperen ze thans, geen financiële steun krijgen van de autoriteiten, wijst de Raad erop dat dit blijkens hun eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal komt door/te wijten is aan het feit dat -zo zou verzoeker te horen hebben gekregen- verzoekers moeder een pensioen kreeg. Hoe dan ook, het feit dat verzoekers geen financiële steun krijgen van de autoriteiten, terwijl verzoekers ouders wel een uitkering krijgen, is onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te kunnen worden als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal overigens uitdrukkelijk te kennen dat zij in Albanië alles hadden -een huis en ruimschoots voldoende geld om hun gezin te onderhouden- en dat zij het land nooit hadden verlaten indien de dreiging van 23 oktober 2014 niet had plaatsgevonden.

Een verwijzing naar algemene informatie omtrent de geschiedenis van het communisme in Albanië en het feit dat het land kandidaat-lidstaat is van de Europese Unie is ter zake niet of weinig relevant en volstaat alleszins niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier echter, nu zij niet aantonen voor hun problematiek niet op de bescherming van hun autoriteiten te kunnen rekenen, in gebreke.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsproblematiek en de vraag of deze al dan niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om

alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 mei 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij gediscrimineerd worden in Albanië en dat hun reële vrees om vervolgd te worden nog verhoogd werd, zeker rekening houdende met hun geschiedenis, nu verzoekster geïnterviewd werd door de Albanese radio tijdens hun verblijf in het Klein Kasteeltje waar zij gesproken heeft over haar leven als Albanese asielzoekster in België. Dit is een element dat nog niet werd onderzocht zodat de bestreden beslissing teruggestuurd moet worden naar het Commissariaat-generaal. Zij lichten verder toe dat hun moeder/schoonmoeder inderdaad schadevergoeding ontvangt maar er dient op gewezen te worden dat zij eigenlijk recht heeft op veel meer en dat verzoekende partijen zelf ook recht hebben op schadevergoeding en steun en in Albanië verzoeker alleen in het zwart tewerkgesteld kan worden. Verzoekende partijen stellen dat ook dit aspect van hun discriminatie niet nader werd onderzocht. Zij wijzen er op dat hun problemen een politiek karakter hebben aangezien zij duidelijk hebben gesteld dat de PPS enkel haar naam heeft gewijzigd naar Socialistische Partij zodat aangenomen dient te worden dat nog altijd dezelfde mensen aan de macht zijn. Volgens verzoekende partijen zijn zij helemaal niet selectief, maar wensen zij te wijzen op de vaststelling dat het Albanese systeem nog altijd behept is met zwakheden, zoals ook blijkt uit informatie die zij zelf aanvoerden. Uit dit laatste dient afgeleid te worden dat verzoekende partijen geen bescherming kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, werden hun verklaringen omtrent hun beweerd discriminatie in hun land van herkomst wel degelijk en afdoende onderzocht. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: *“Voorts verklaarde u heel uw leven in Albanië geconfronteerd te zijn met discriminatie omdat u uit een politiek vervolgte familie komt. Zo bracht u aan dat, ondanks dat uw vader reeds een aanvraag deed in 1993, u pas in 2005 het Albanese staatsburgerschap verwierf. Ook verklaarde u dat, ondanks dat u was ingeschreven in een arbeidsbureau, u nooit officieel werk kreeg en dat jullie nooit op financiële steun van de Albanese overheid konden rekenen (CGVS, p. 5-10). Hier moet opgemerkt worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Wat uw persoonlijke situatie betreft, moet opgemerkt worden dat u en uw gezinsleden in Albanië in het bezit zijn gesteld van de nodige identiteitsdocumenten*

(identiteitskaart, paspoort, rijbewijs, enz.). Daarnaast had u toegang tot het onderwijs en kende u persoonlijk geen zwaarwichtige problemen met de Albanese autoriteiten. Ook uw kinderen hadden toegang tot het onderwijs. Als reden waarom u geen financiële steun kreeg van de autoriteiten, kreeg u te horen dat dat was omdat uw moeder – eveneens politiek vervolgd onder het bewind van Enver Hoxha – een pensioen kreeg. Hieruit blijkt dat familieleden van u wel degelijk steun verkregen van de Albanese autoriteiten. Ook uw vader kreeg een vergoeding – die volgens u weliswaar niets waard is – van de Albanese autoriteiten omdat hij politiek gevangene was (CGVS, p. 3-10). Gelet op bovenstaande vaststellingen meen ik dat de door u aangehaalde discriminatie vanwege de Albanese autoriteiten niet van die aard, intensiteit en draagwijdte is dat er gesproken kan worden van een veralgemeende doorgedreven vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat u meermaals tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat indien de dreiging d.d. 23 oktober 2014 niet had plaatsgevonden u Albanië nooit had verlaten. U voegde daaraan toe dat u in Albanië alles had. U had er een eigen huis en ondanks dat u steeds in het zwart moest werken verdiende u er (ruimschoots) voldoende om uw gezin te onderhouden (CGVS, p. 7, 8, 9)."

In de beschikking wordt in dit verband het volgende overwogen: "Betreffende het feit dat verzoekers, zo opperen ze thans, geen financiële steun krijgen van de autoriteiten, wijst de Raad erop dat dit blijkens hun eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal komt door/te wijten is aan het feit dat -zo zou verzoeker te horen hebben gekregen- verzoekers moeder een pensioen kreeg. Hoe dan ook, het feit dat verzoekers geen financiële steun krijgen van de autoriteiten, terwijl verzoekers ouders wel een uitkering krijgen, is onvoldoende zwaarwichtig om weerhouden te kunnen worden als een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal overigens uitdrukkelijk te kennen dat zij in Albanië alles hadden -een huis en ruimschoots voldoende geld om hun gezin te onderhouden- en dat zij het land nooit hadden verlaten indien de dreiging van 23 oktober 2014 niet had plaatsgevonden."

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen het voorgaande en ze werpen er geen ander licht op.

Waar verzoekende partijen op algemene wijze opperen dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: "Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij het feit dat verzoeker op 23 oktober 2014 op straat door twee onbekenden werd bedreigd nooit bij de Albanese autoriteiten hebben aangekaart. Zij hebben nergens melding gemaakt van die verbale bedreiging, noch bij de politie, noch elders. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Nu verzoekers de Albanese autoriteiten met betrekking tot het incident in oktober 2014, dat rechtstreeks aan de basis ligt van hun vlucht uit hun land van herkomst, nooit om enige hulp en/of bescherming hebben verzocht, berust hun huidige en veeleer theoretische stelling -waarbij zij o.a. verwijzen naar corruptie bij de Albanese politie- als zouden hun autoriteiten hen geen adequate bescherming kunnen bieden, niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en mist deze dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoekers verwijzen zeer selectief naar de informatie opgenomen in het administratief dossier in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekers maken niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbeert." Nu verzoekende partijen hun nationale autoriteiten met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten of deze al dan niet een politiek karakter hebben, nooit om enige hulp en/of bescherming hebben verzocht, maken zij niet in het minst aannemelijk dat deze hen met betrekking tot die problemen niet zouden kunnen of willen helpen. Internationale bescherming kan echter slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk alle mogelijkheden tot nationale bescherming te hebben uitgeput, doch integendeel, zij hebben hun verklaarde problemen zelfs nooit bij hun autoriteiten aangekaart, zodat zij bezwaarlijk ernstig kunnen voorhouden niet op nationale bescherming te kunnen rekenen.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals die eerder door verzoekende partijen werd aangebracht, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier echter, nu zij niet aantonen voor hun problematiek niet op de bescherming van hun autoriteiten te kunnen rekenen, in gebreke.

Uit niets blijkt en verzoekende partijen maken niet aannemelijk bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij maken niet aannemelijk dat het hen in geval van eventuele problemen in de toekomst, zoals met betrekking tot hun blote bewering en hypothetische vrees problemen te zullen krijgen naar aanleiding van het radio-interview van tweede verzoekende partij tijdens hun verblijf in het Klein Kasteeltje, aan nationale bescherming ontbreekt.

De verzoekende partijen brengen geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 11 mei 2015 opgenomen gronden ontkrachten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS